

MOST ODRASTANJA

Ima jedan most. Ne spaja nikakve obale, ne odražava se ni u kakvim - ni u bistrim ni u mutnim vodama. Nije ni čelične, ni drvene, ni kamene konstrukcije. Pa ni povijesnu vrijednost nema. Na njemu ni oko njega nisu se vodile nikakve bitke, osim možda nešto guranja radi kakve bezazlene igračke: loptice, lutke, kinder jaja, balona...

Nije to pontonski most iako je od sklopivih elemenata. Naravno, od neizbježive je plastike. Pokriva nešto više od metra poda u jasicama.

Ali je zato lagan, prenosiv, pokretan. Uzan j su učinjeni počeci u biografiji: Petre, Valerieje, Darije, Karle, Valentine, Jana.... I još po nekog.

Nije to ni most postaja zato što je neki njegov korisnik posnuo tijekom ogledavanja može li ga proći s kraja na kraj u nekoliko koraka. Mnogo je više onih koji su različitim akrobacijama pokazivali svima, kad bi bilo moguće i cijelom svijetu, vještinu korištenja svojih očvrslih ručica i nožica.

Na most je često s jednog kraja zakoračilo jedno dijete, s drugog drugo.

Nepristrani svjedok sa strane očekivao je neku reprizu scene iz basne o slikovitom sudaru dvaju ratobornih jarčića na mostu. Ni govora o tome. Djeca nisu postupala po nekom modelu ili pretpostavkama odraslih. Jedno od njih jednostavno je postavilo u "rikverc". Stupilo bi opet na most kad je ovaj bio slobodan. Događalo bi se to i kad je na most ulazilo i više djece. A na istovjetan su način postupili i kad se neko dijete zaglavilo na mostu, kad se neka Ana tamo prepriječila. Ni tada nije bilo čak ni nesporazuma, a pogotovo nikakvih obračuna.

Djeca su bila pažljiva i dobronamjerna posebno kad bi se na mostu našlo dijete koje je tek prohodavalo. U tom bi slučaju prekidali svoje igre na mostiću i uklanjali se. Čovjek bi pomislio: kao da je tolerancija ugrađena u bit tih malih ljudi. Ugrađena je i neka mudrost.

Na most se dolazilo i s kolicima za guranje i vučenje. Smišljeno su birana ona kojima se moglo prijeći mostićem bez zapinjanja.

Mali Ivan kao da je htio izazvati svoje i mogućnosti mostića; stupio je na nj s kolicima, čiji su kotači zapinjali o strane mostića. Iskretao je kolica malo ovamo, malo onamo. Izdržali su i mostić, koji je ostao na svom mjestu, i Ivan koji je poka-

Most odrađanja

zao da je u njemu već mali "Homo Sapiens". Prošao je sa svojim kolicima na drugu stranu.

Djeca nije bilo dovoljno samo prolaženje. Ona su i pretrčavala, poskakivala, prenosila igračke, kotrljala lopte. Pa i oveću lutku, koja ne zna i ne može hodati ili poskakivati, dvoje djece sigurno su prevela na drugi kraj, držeći je između sebe za ruke.

Okušavala su se djeca i u uvlačenju na most između prečaka sa strane.

Mostić okrenut i poduprt po sredini postajao je i ljuljačka, a s dodatkom nekog stubišta sa tri stuba postajao je penjaštica. I onda se s čuđenjem otkrilo da mali "bistric" Matija pokazuje strah od penjanja. Obrazloženje: njega još uvijek prenose kućnim stubama do stana.

Mostić podignut i povišen na jednom kraju postaje novo područje iskušavanja dječijih mogućnosti pokretanja. Djeca su ulazila s nižeg kraja na mostić i stizala do povišenja. A onda je nastajala raznovrsnost u silaženju: netko je jednostavno iskoračavao, drugi je čučnuo pa polako silazio, a onda je ponetko i sjeo i s nogama naprijed izašao, a netko se oslanjao o ruku odgojiteljice. Samo su Ana, a kasnije i Darija, skočile s mostića, demonstrirajući čvrstinu svojih skočnih zglobova.

Položen u stranu, mostić zgodno potiče provlačenja i izvlačenja između prečaka. Pa recite da to nije čudotvoran mostić. Ines je po mostiću plazila na koljenima. Samo joj je Filip zasmetao da u jednom potezu ne izađe van na koljenima. Mateo je gurao veliku loptu s kraja na kraj mostića. Netko

je pokušao to učiniti i s napuhanim balonom. Taj je odletio nekim svojim putem. Za svašta je služio taj čudotvorni plastični mostić. Samo se nitko nije dosjetio da stojeći na njemu hitne kakovu udicu. Nije ni mogao, kad ispod mostića ne teče baš nikakva voda. Ribica bi se još našlo u jaslicama. One plastične baš i ne bi bilo teško uhvatiti. A čemu i tražiti ribe u vodi kad ove jaslčke mogu plivati i po podu i po stolu. Mogu i skakati, penjati se, roniti u pijesku. Treba samo dječja ruka i nešto mašte.

Most se može pokriti i kakvim prekrivačem i onda se na neki način izjednačava s natkrivenim mostovima u velikom svijetu.

Natkriveni se mostić može produljiti pridodanim velikim plastičnim lukom.

Takvim "čiri-biri" zahvatom most se pretvara u divan tunel za provlačenje, kao da je došao iz kakva zabavnog parka. Iz njega se izvlače i ispod luka prolaze kao ispod slavoluka pobjede, uistinu pobjedonosno.

Može poslužiti i za ono čudotvorno: *Nema ga, evo ga!* kao što je poslužio Kristijanu, Petri, Doroteji, Alanu i dr. Pa onda ponovno: *Nema ga (je) - Evooo.* U tamu pokrivenog mostića bez ikak-

ve mostarine može se ponijeti: medo, zeko, velika i mala lutka; oni se ne boje. A pojaviti će se opet skupa s onim tko ih je ponio. Čak se u mrak mostića-tunela može s jednog kraja zakotrljati lopta i onda paziti hoće li se pojaviti na drugom kraju mostića.

I sam mostić može se, uz dječju ciku, zavrtjeti oko svoje nevidljive osi: na jednu, pa na drugu stranu, pa uokrug.

Rastu tako dječjica uz taj mostić. Kao da svaki novi naraštaj dodaje i po kakvu novu inačicu korištenja mostića. Tako i mostić raste u svojim mogućnostima pružanja djeci zadovoljstva odrastanja.

Anka Došen-Dobud